

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 30

El president

Seguidament substanciarem conjuntament els punts novè i desè de l'ordre del dia, que són el debat de totalitat sobre la proposició de Llei de modificació de l'article 6 de la Llei 22/2003 de protecció dels animals, i el mateix debat..., presentades pels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Les votacions anuncio que es faran separatament, i d'entrada, per presentar la Proposició de Llei del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Proposició de Llei de modificació de l'article 6 de la Llei 22/2003, del 4 de juliol, de protecció dels animals (tram. 202-00045/07)

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el doctor Robert, alcalde de Barcelona, sol·licità per acord del seu consistori a les Corts espanyoles, la prohibició de les curses de braus i de tot espectacle que doni resultat..., que doni com a resultat, el vessament de sang, la mort, la lesió o la mutilació de persones o animals. Això era el 12 de febrer de 1901. D'aleshores cap aquí, el nostre país, Catalunya, no ha estat l'únic, però sí que ha tingut un paper en la legislació sobre animals, capdavanter moltes vegades, per exemple, amb l'aprovació de la Llei de 1988, que sobre el tema que ens afecta avui, limitava les curses a places construïdes i, per tant, establia per primera vegada una limitació i, per tant, establia la idea implícita que no eren bones les curses de toros.

Al llarg dels anys noranta, van haver-hi diferents modificacions legals que van portar a la prohibició d'entrada de menors de 14 anys, per exemple, o a la limitació de les emissions per televisió de les corrides, i en la Llei del 2003, la que volem modificar en un aspecte molt concret, s'estableixen dos precedents de gran valor. Primer precedent: es reconeix la sensibilitat física i psíquica dels animals; per tant, els

animals deixen de ser objectes i passen a ser éssers amb capacitat per al patiment, i, per tant, per primera vegada, éssers subjectes d'un dret, i ja sé que aquí s'ha fet molta broma, de vegades, i diu#, home, vostès demanen drets..., sí, sí, sí, demanem un dret, com a mínim un dret, el dret a no patir.

I també estableix la llei del 2003 una prohibició per a tots els espectacles amb ferida i mort dels animals, per tots, excepte un. Només n'excepciona un amb ferida i mort. Aquest canvi legals denoten un canvi progressiu entre relacions d'humans i animals. De fet, aquest canvi no és recent; aquest canvi té una llarga història. De fet, des de la baixa edat mitjana fins al segle XVIII van proliferar nombrosos espectacles amb animals en què es causava patiment, que es causava ferida i es causava mort arreu d'Europa.

La crueltat no és una originalitat ètnica dels espanyols. La crueltat no és una marca única de ningú, no és una cosa específica que passi en un lloc i prou, no, no. La crueltat succeïa, i era comuna arreu d'Europa. Per cert, crueltat ve de *crudelis*, que ve de *crudor*, que vol dir vessament de sang. I és una paraula llatina utilitzada per a explicar el gaudi d'aquells que en els circs romans gaudien amb el vessament de sang. Però la crueltat no és una originalitat, no és tradició exclusiva de ningú. Ningú pot dir: «el meu país té la tradició de ser cruel»; o ningú pot dir: «el meu país no ho ha estat mai». No és aquest el debat, senyores i senyors diputats. La crueltat era un fet estès arreu d'Europa en nombrosos espectacles. Per exemple, a Anglaterra, l'Anglaterra que ara tant capdavantera és en la protecció dels animals, tenia un costum molt estès de curses de braus, en places rodones, amb batalles amb gossos, on els braus eren acribillats, eren torturats, eren ferits i finalment morts per gossos, i d'aquí ve el nom dels *Pitbulls*, per exemple, i d'això en deien el *bull-bating*#, com també tenien tradició de *bull-running*, i també tenien la tradició, que després van exportar a d'altres països, d'espectacles amb ferida d'óssos –el fer ballar els óssos, en deien. Per tant, no és una exclusiva de ningú. No és tradició de ningú en particular. A tot Europa passava això.

Però a on es va acabar? Es va acabar en aquells països que van ser seu d'idees il·lustrades. Es va acabar en aquells països on al llarg del segle XVIII i del segle XIX

proliferaren les idees de la il·lustració, que rebutjaven frontalment qualsevol tipus de tortura, qualsevol tipus de dolor gratuït. I que establien una idea moral que ha esdevingut universal, que és que no s'ha de causar dolor gratuïtament. Diu Peter Singer que el dolor sempre és dolent, i que no cal incrementar-lo sense necessitat; i que la característica universal d'aquest raonament moral exigeix prendre en consideració totes les menes de dolor, de tots els grups, sigui quin sigui el seu sexe, la seva raça o la seva espècie. L'única característica a tenir en compte és si existeix capacitat de tenir dolor. I aquí tornem a la Llei de 2003. Què diu la nostra Llei de 2003?: que els animals són éssers amb capacitat de dolor. Per tant, fins a on hem de tenir en compte aquest patiment de dolor?

Si primer només ens preocupàvem dels més propers, dels membres de la nostra família, després dels que van una mica més enllà del nostre país, després de la raça humana sencera, fins a on ens hem de preocupar? Fins a aquells que tenen capacitat de dolor. I per què aquestes idees de la il·lustració van penetrar i es van estendre arreu d'Europa i, en canvi, va quedar una excepció, o més d'una excepció –seria injust dir que només va haver-hi una excepció a l'Estat espanyol; no, no, en d'altres llocs també–, però per què concretament en l'Estat espanyol? Doncs perquè un rei, Ferran VII, reacciona contra les idees de la il·lustració; Ferran VII, l'absolutista, el que reacciona contra les idees..., el que primer permet la Constitució liberal de Cadis però que ràpidament que pot l'aboleix i instaura l'absolutisme i el que Ortega i Gasset en va dir la tibetització# d'Espanya. Doncs és Ferran VII qui dóna forma, no s'inventa ell, no dic això, però qui dóna forma a les corrides de toros tal com es coneixen avui. Quina casualitat: el rei absolutista, el rei que anava en contra de les idees de la il·lustració, el que no va voler que penetressin els principis liberals, fa això durant el segle XIX, i ara en el segle XXI encara debatem les seves seqüeles. Fixin-se, senyores i senyors diputats quin endarreriment històric, fixin-se...

Podem, per tant, romandre aliens al patiment d'altri? És moralment justificable romandre aliens al patiment d'altri? Podem, per tant, romandre aliens al que ens ha portat el coneixement? Podem dir: «no, no, és que la tradició ens permet tancar-nos les orelles, tancar els ulls i fer veure que no sabem el que sabem?», perquè sabem que tots els mamífers tenen un sistema nerviós molt similar; en d'altres coses som

molt diferents però en sistema nerviós, precisament som molt similars, i que la sensació de dolor és molt similar en tots els mamífers. Ho sabem. Sabem que el sentiment de dolor en els gòbits i en tots els mamífers és molt similar, tot i que sabem que el seu encèfal és diferent, sabem que el sentiment de dolor, que no la consciència de dolor, i aquí alguns volen sempre crear confusió, però que el sentiment de dolor és el mateix; ho sabem.

Podem seguir tenint una posició respecte a les altres espècies, i sé que d'això se'n pot fer molta brometa, però intento portar el debat als termes al més racionals possibles, podem mantenir una relació amb les altres espècies basats en els principis de l'edat mitjana, en què l'espècie humana era singular i, per tant, podia fer el que fos amb les altres? No podem, moralment, perquè tenim coneixement que no teníem aleshores. Sabem, per exemple, per les teories de l'evolució, que totes les espècies animals som un producte d'un procés evolutiu determinat. Uns acabem homes,

Fitxer 31

...[altres acaben] esquirols, per dir alguna cosa. Sabem, per exemple, pel coneixement del codi genètic que la proximitat a les altres espècies també és la que és, és més propera del que sabem. Sabem, també, pels estudis neurològics –sabem també pels estudis neurològics–, que la capacitat de patiment és molt similar entre nosaltres i la resta de mamífers, i no només ho sabem sinó que vam establir el principi legal de no causar aquest dolor, i vam establir el principi legal de tenir en compte aquest dolor i de definir els animals com a ésser capaços d'aquest dolor. Per tant, tot això ho sabem, podem restar immunes a aquest coneixement? I algú ens dirà: –No, és que hi ha una tradició, o és que l'ètica no canvia.

Mirin, fa dos-cents anys bona gent –bona gent–, gent que es considerava bona gent, entenien que l'esclavitud era una cosa normal, era normalment acceptat. Fa dos-cents anys, i en alguns països encara ara, la tinença d'armes per resoldre els conflictes habituals era una cosa moralment acceptada, però, encara ara en algun país –encara ara en algun país–, però fa dos-cents anys en el nostre també. Els nostres posicionaments ètics han evolucionat d'aleshores cap aquí, el nostre posicionament

moral respecte a aquests problemes ha evolucionat d'aleshores cap aquí, fins i tot la mateixa «corrida» ha evolucionat en funció del patiment animal –fins i tot la mateixa «corrida»– que fins als anys vint els cavalls anaven sense peto i morien de sis en sis cada tarda que hi havia «corrides», i dels anys vint cap aquí es van decidir protegir perquè van trobar que era una salvatjada veure els cavalls mort esventrats a les places designats. I va fer aquesta evolució la mateixa «corrida.»

Per tant, quin fred hi hauria –quin fred hi hauria– perquè aquesta evolució que la mateixa «corrida» va tenir es tingués avui dia, després que els cavalls deixessin de morir, que no de patir –que no de patir– a les places, perquè avui deixessin també de morir els braus. Quina diferència moral hi ha entre les dues coses? Hi ha qui al·legarà un argument que a mi em sembla molt curiós: a la cultura.

La cultura és el patiment? Entenc que hi hagi cultura per representació de patiment, entenc que Goya pintés afusellaments i que Pablo Picasso pintés el Guernika, entenc que la cultura pugui representar el patiment, però no justifica el mateix patiment. I el coneixement científic no és cultura? El coneixement de l'evolució no és cultura? És que no és cultura humana el mateix coneixement del genoma humà? Es pot afirmar que no és cultura el coneixement del genoma humà? Tot això no és cultura també?

Per tant, el debat que els plantejem avui no és un debat entre una tradició o una altra, perquè, escolti'm, de tradicions n'hi ha de molt bones, per exemple, menjar panellets, una tradició fantàstica, però n'hi ha de molt nefastes, com fa anys –com fa anys– era una pèssima tradició, per exemple, doncs, que les dones no treballessin, per exemple, també era una tradició. Per tant... No, no. Per tant... (*Remor de veus.*) que una cosa sigui tradició o no no és argument de res, el que és argument –el que és argument– o el debat que els plantejem avui és un debat entre el que és racional i entre el que és només defensable des del punt de vista de la tradició.

Per tant, entre tradició i raó una cambra democràtica d'un país democràtic només pot escollir per la raó, especialment quan aquesta adquireix un suport social majoritari, perquè sí que és veritat que de vegades coses que ens poden semblar molt raonables, molt racionals, no han obtingut o no tenen el suport social majoritari, però també és veritat –també és veritat– que l'evolució dels conceptes ètics de la societat a

mesura que es van estenent van conformant majories socials que poden generar consensos socials que permetin modificar la legislació.

I això és el que els proposem avui –això és el que els proposem avui–, perquè creiem que en tema d'animals el nostre país ha fet un camí que ha obert camí per a d'altres, que ha estat seguit després per d'altres, vam ser pioners el 88, ho vam ser al llarg dels noranta, també el 2003. Sento decebre'ls, en aquest tema no serem pioners, perquè la comunitat autònoma canària ja té prohibits els toros, ja els té prohibits, però, en qualsevol cas, sí que podem fer un pas endavant –fer un pas endavant– en aquest tema.

Per tant, els demano que escoltin allò que entenem, perquè així hi ha moltes enquestes publicades, és una demanda majoritària dels ciutadans. El coneixement científic, el coneixement de la realitat biològica, ens ha portat noves dades per tenir una nova consciència, aquesta consciència s'ha estès, s'ha estès al conjunt de la societat, hi ha una majoria, no hi ha cap raó per mantenir l'única excepció, l'única, que permet mort, ferida i patiment d'animals només –només– pel gaudi, només –només pel gaudi– banal.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Bet Font.

Proposició de llei de modificació de l'article 6 de la Llei 22/2003, del 4 de juliol, de protecció dels animals (tram. 202-00049/06)

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. He de dir d'entrada que centraré la meua intervenció en defensar precisament la nostra Proposició de llei de modificació de la llei de protecció dels animals que, de fet, serà el que em servirà per rebatre les esmenes a la totalitat que s'hi ha presentat, que és l'objecte d'aquest debat que tenim avui aquí, i tenint en compte que votem dos punts o que tramitem dos punts conjuntament, doncs,

aprofitaré també per fer la valoració de la Proposició de Llei presentada per Esquerra Republicana i les esmenes a la totalitat que se l'hi han presentat.

Sàpiguen, senyores diputades i senyors diputats, que la nostra proposta té una raó fonamental, que és que volem aconseguir que una llei aprovada al Parlament de Catalunya el 4 de juliol de 2003, és a dir, la Llei de protecció dels animals, sigui coherent amb els seus propis continguts, cosa que no passa ara, com explicaré.

Resulta que tenim una llei que diu que té per objectiu protegir els animals, i diu coses com que «els animals són ésser vivents dotats de sensibilitat física i psíquica», un reconeixement, per cert, que és la primera vegada que es va fer en una norma de rang de llei i com a conseqüència lògica d'aquest reconeixement, aleshores, es determinen una sèrie de prohibicions: queda prohibit maltractar els animals, agredir-los físicament, sotmetre'ls a qualsevol pràctica que els produeixi sofriments o danys físics i psicològics; queda prohibit matar els animals per jocs o perversitat o torturar-los; queda prohibit l'ús d'animals en espectacles o altres activitats si aquestes els poden ocasionar sofriment o si poden ser objecte de burles; queda prohibit l'ús d'animals en espectacles o altres activitats si poden ferir la sensibilitat de les persones que els contempen. Fins aquí molt bé, el problema és que tot seguit hi ha una incoherència importantíssima que des del nostre Grup ja vàrem intentar esmenar en el moment en què es tramitava la llei la passada legislatura, malauradament sense èxit, i que és el que ens ha portat avui novament a fer aquesta proposta.

La incoherència, precisament, és que hi ha uns principis en la llei, uns criteris, que després no existeix una universalitat a l'hora d'aplicar-los. Just després d'una llista de prohibicions que es diu, doncs, s'exclouen, precisament, les tres activitats que de forma pública es realitzen amb tortures, sofriments, danys físics i psicològics a uns animals determinats que són braus i bous, com són, doncs, les curses de braus amb mort, els corre bous amb foc o embolats, els bous capllaçats, que són aquells que se'ls lliguen cordes a les banyes i se'ls estira per totes bandes... Doncs, bé, aquests són els que, precisament, queden exclosos i, com deia, és una gran incoherència en totes aquelles prohibicions que els he enumerat anteriorment.

Jo no crec que hi hagi gaire persones que s'atreveixin a dir que els animals en les condicions a les places de braus o en determinats correbous amb foc o ensogats, que aquests animals en aquestes condicions no pateixin tot i que sí que som testimonis que hi ha qui diu, qui defensa que no estan patint, però de totes maneres nosaltres entenem que és evident que sí que hi ha un patiment, hi ha informes científics que ho demostren i, per tant, ens sembla que continua sent d'una gran incoherència mantenir aquestes excepcions en la Llei.

Com és que en aquesta Llei prohibim, per exemple, les baralles de galls o les baralles de gossos, o el tir al colom, i, en canvi, permetem que es torturi de forma cruel amb exhibició pública els braus i els bous? Això, francament, nosaltres no ho entenem ni ho volem acceptar. Si volem protegir els animals, cosa que jo crec que en aquest Parlament hem dit de manera consensuada que sí que volem protegir els animals, els hem de protegir tots.

I per això fem aquesta Proposta de modificació de la Llei que té dos articles i una disposició addicional. El primer article afegeix a la llista de pràctiques prohibides per llei, en aquelles que he enumerat anteriorment, afegeix les curses de braus i els espectacles amb braus que incloguin la mort de l'animal i l'aplicació de [#], de la pica, les banderilles i l'estor, i els bous embolats i els capsllaçats.

El segon article de la nostra Proposició de Llei de modificació de la Llei anterior entenem que millora la redacció del punt de la Llei que parla de l'excepció dels correbous, perquè és una modificació que té per objectiu que quedi clar que només es permetran els correbous sense mort de l'animal i sense ús de sogues o torxes. És a dir, la nostra proposta és que només siguin permesos aquells correbous que consisteixen en deixar córrer els bous sense causar-los cap dany. Ara bé, el fet que en alguns indrets els bous capsllaçats i els embolats tinguin un gran arrelament social ens fa plantejar una disposició addicional, que és el que els deia, dos articles i una disposició addicional, que diu que es podran permetre aquests tipus de celebracions en llocs on sigui tradició sempre i quan, i aquí és el que per nosaltres és important, sempre i quan es garanteixi, és a dir, es planifiqui la reducció progressiva del seu nombre fins a la seva supressió.

Nosaltres estem convençuts que serà més efectiva una mesura a mig termini, començant, per exemple, per realitzar un inventari d'aquelles localitats on aquestes activitats són realment tradicionals, i regulant-ne la reducció progressiva que no pas amb una prohibició absoluta que molt probablement seria vista per la població local com a una ingerència i podria provocar un fort rebuig.

Com deia al principi, i això és el que és important, el nostre objectiu és aconseguir que a Catalunya no es permeti el mal tracte a cap animal, a cap animal, encara que en alguns llocs hagi estat tradicional fer-ho, sinó ho podem aconseguir de forma immediata creiem que com a mínim tenim el deure de posar-nos l'objectiu d'aconseguir-ho a curt i mig termini.

Nosaltres no podem entendre que hi hagi grups parlamentaris que presentin esmenes a la totalitat a la nostra Proposició de Llei o a la d'Esquerra Republicana i que alhora diguin que estan d'acord amb les finalitats i els principis de la Llei de 4 de juliol de 2003, o que defensin aferrissadament els drets d'altres animals, com ara els gossos o altres, que sovint, doncs, és un tema que hem de coincidir en determinades ponències, en determinats fòrums. Ens està molt bé que defensin uns determinats animals, però insistim que per nosaltres s'han de defensar tots. Com a legisladors no podem donar missatges contradictoris.

Un dels requisits essencials perquè s'assimili un determinat missatge en un procés educatiu és precisament que no s'emetin aquests missatges contradictoris. Per tant, quin èxit d'assimilació poden tenir campanyes d'educació vers el respecte i la protecció dels animals que s'impulsen des de les administracions, des de les escoles, o des d'altres entitats quan de forma simultània una de les activitats principals en determinades festes en presència amb menors d'edat siguin correbous de foc o bous capllaçats o els braus? Nosaltres entenem que és una contradicció, com els deia, i això no ho hem de permetre.

És en base a aquests arguments que nosaltres votarem contra les esmenes a la totalitat del Grup Socialista i del Grup Popular, tant les que van dirigides a la nostra Proposició de Llei com a la d'Esquerra Republicana. Esperem que Esquerra Republicana i Convergència i Unió, que, evidentment, no tenen esmenes a la totalitat

també hi votin en contra de les esmenes a la totalitat que s'han presentat a la nostra Proposició de Llei, per coherència, perquè defensem els drets dels animals i és evident que hi ha diferències entre les dues propostes però per nosaltres hi ha un objectiu claríssim que és el de la protecció de tots els animals.

És evident que la Proposta d'Esquerra Republicana i la nostra no són iguals, llegint-les ho podran veure. A nosaltres ens hauria agradat poder arribar a un acord els dos grups per eliminar, precisament, totes les excepcions del maltracte i, per tant, totes les incoherències de la Llei, però no va ser possible, com ja veuran o com ja en són conscients, Esquerra a optat per centrar-se només en els braus, en els toros i no entrar en els embolats i en els cap llaçats. D'aquesta manera la seva Proposició de Llei és en realitat igual a una part de la nostra Proposició, no obstant això aquesta parcialitat que nosaltres li veiem a la Llei d'Esquerra Republicana no serà...

Fitxer 32

cap argument per evitar-ne la seva tramitació. Nosaltres considerem que hi ha coses modificables però que es poden aconseguir a través de les esmenes i del treball de la Ponència.

Així, doncs, la nostra actuació a partir d'avui serà coherent amb els passos que com a Grup hem fet els darrers anys. La nostra proposta d'avui coincideix amb les esmenes que vàrem presentar a la Llei de protecció dels animals quan es tramitava el 2003 aquí en aquest Parlament, que vam arribar amb esmenes vives fins el moment de la votació en el Ple que, malauradament, vàrem perdre, i, com deia, aquell posicionament que s'ha repetit avui es repetirà també en tota la tramitació que es faci a partir d'avui.

Nosaltres tenim l'esperança que l'increment de sensibilització pel que fa al respecte dels drets dels animals que s'observa a la societat, cada vegada hi han més dades, més enquestes, més opinions que evidencien que hi ha un rebuig generalitzat a la societat catalana contra aquestes tortures i aquests espectacles, aquestes atrocitats en els nostres pobles i ciutats. Tenim aquesta aquesta esperança, com deia, d'aquest

increment de la sensibilització que quedi també reflectit en els resultats de les votacions que es portaran a terme d'aquí a una estona en aquesta cambra.

Si volem ser un país avançat no podem permetre que es donin aquestes crueltats en determinats indrets envers els animals. Tal com diu al final el Manifest a favor de l'abolició de la crueltat contra els animals als espectacles que es va signar a Utrecht el 20 d'abril del 2005 amb el suport de gran quantitat d'entitats i persones animalistes, diu «hem de garantir que els principis ètics i morals en el tracte amb els animals estiguin per sobre de tot interès econòmic i de qualsevol altra raó basada en motius de tradició, costum, culte o interessos de grup».

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Com saben, el nostre Grup ha decidit no intervenir, no entrar en el fons de les iniciatives que es presenten avui en el Ple, no? Però avui hem nosaltres de defensar una esmena a la totalitat que fa un any que vam presentar, tot just un any que el Grup d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya van presentar aquesta proposta en el Parlament, i ara el senyor Amorós parlava que era moralment injustificable la defensa dels toros, no? Senyor Amorós, és moralment justificable portar aquesta Llei al Ple un any després de presentar-la quan el president de la Generalitat ja anunciat que es convocaven eleccions i, per tant, no donaria temps a tramitar-la? Senyor Amorós, és moralment justificable enganyar els catalans com vostè ha fet avui? Jo crec, sincerament, que no.

I, per tant, senyor president, donem per defensada la nostra esmena i votarem, òbviament, a favor de la nostra i de la del Grup Socialista.

El president

Doncs, per defensar l'esmena... El senyor Amorós, exactament demana la paraula?

El Sr. Amorós i March

Sí, per una alusió directíssima. El senyor Sirera m'ha dit que he enganyat els ciutadans.

El president

30 segons.

El Sr. Amorós i March

Gràcies. Miri, senyor Sirera, vostè sap perfectament que vam presentar aquesta Proposició fa molt de temps. Vostè sap perfectament que si no s'ha substanciat abans és perquè teníem un acord amb els grups parlamentaris que donem suport al Govern de no fer-ho mentre hi hagués en tramitació l'Estatut. Vostè sap perfectament que la legislatura durarà menys d'hora. I vostè sap perfectament que a primers de juny Esquerra Republicana va demanar que es tramités en el Ple anterior aquesta Llei, i van haver-hi un parell de grups, no sé què va fer el seu perquè no ho sé, que van impedir-ho - que van impedir-ho- i vostè sap perfectament que una proposició de llei d'un sol article - d'un sol article- no necessita gaires hores de reunió per saber com es posiciona cada grup, perquè sobre aquest tema vostè sap quina posició té, jo sé quina posició tinc i tots sabem quina posició tenim.

El president

Senyor David Pérez, sí que ara pot defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Socialistes Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, primer de tot voldria agrair la presència de la Carme Méndez, de [#], del Manel Casas, d'Altarriba, de la Nieves Camarero, de [#], del Juan Segura, del Fernando del Arco, de l'Israel i del Luís Corrales, todos bellísimas personas, todos bellísimas personas, y que nadie puede decir que unos tengan más alta consideración moral que otros. Todos son bellísimas personas, unos y otros.

Intervinc per fixar la posició del meu Grup Parlamentari davant del la Proposició de Llei presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, que demana la modificació de l'article 6 de la Llei de protecció dels animals aprovada per aquest Parlament el 2003 amb els vots favorables de totes les forces polítiques. El nostre Grup Parlamentari votarà en contra d'aquesta Proposició de Llei. Primer, perquè aquesta Llei, una de les més avançades d'Espanya, jo diria la més avançada d'Espanya, i una de les més avançades d'Europa en matèria de protecció dels animals, i una de les pioneres, encara ara està per desenvolupar en molts aspectes, té un llarg recorregut encara per realitzar, hem d'avançar en moltes direccions. Val la pena, doncs, trencar la unanimitat que va portar totes les forces d'aquest Parlament a aprovar aquesta Llei? Val la pena trencar aquesta unanimitat en aquest moment per aprovar aquesta modificació? Una modificació que està a la Llei! Està a la Llei!

Perquè, segon, entenem que per modificar una llei, que va obtenir el suport unànime de tota la cambra, cal treballar aquest mateix suport, que va obtenir per a la seva aprovació, i convindran amb mi que aquesta feina de treball de consens no s'ha fet, no s'ha fet ni aquí ni a fora del Parlament, no s'ha fet, no s'ha volgut trobar un consens. Ho deia la senyora Bet Font. Si és que uns han presentat una esmena i els altres una altra, no hem pogut treballar per parlar i fer una proposta conjunta, no hi ha consens per aprovar una modificació d'aquesta Llei.

I, en tercer lloc. Mireu, encara que avui després del debat de la totalitat de la Proposició aquesta s'acabés aprovat, la legislatura s'acaba aviat i la Proposició acabarà decaient per finiment de la mateixa, no hi ha temps material per cloure el tràmit, no vull enganyar a ningú, no hi ha temps material per concloure aquest tràmit. Sí, senyores i senyors diputats, quin sentit té el debat d'una iniciativa que no anirà enlloc per manca de temps?

No és el moment procedimental oportú i no hem de confondre... (*Remor de veus.*), no hem de confondre, senyores i senyors diputats, l'oportunitat amb l'oportunisme polític. Nosaltres no volem enganyar ningú, això és un brindis al sol i així es planteja. Són focs d'artifici, no es produiran les curses de braus a Catalunya perquè no s'ha presentat abans aquesta iniciativa. Què ha canviat des de juliol del 2003, en què vam

aprovar aquesta iniciativa, fins avui, el 2006? Què ha passat durant aquests anys? Quins canvis hi han hagut? Són més cruels ara les corrides? Hi ha més crueltat ara en les corrides que fa tres anys? Hi ha més unanimitat dins de la societat perquè es faci aquesta modificació? Hi ha menys aficionats a toreros o més escoles de torero? Hi ha menys entitats taurines que abans? No, no, res no ha canviat - res no ha canviat - , cap dels elements que s'utilitzen per justificar la presentació d'aquesta iniciativa han canviat gens ni mica. A més, aquesta iniciativa no formava part dels acords del Pacte del Tinell. (*Remor de veus.*)

En el número de maig de la revista *l'Avenç*, els recomano, si ho voleu, la seva lectura, el Salvador Boix deia «l'encaix de la tauromàquia en la societat moderna se'ns presenta especialment complicat i controvertit», una visió antropocèntrica del món que no s'escandalitza per l'autorització del món animal dintre d'uns límits absolutament sostenibles i sempre en benefici del gènere humà enfrontada a la de moviments ecologistes, més o menys radicals, que propugnen drets gairebé humans per als animals, i la tauromàquia està en el centre d'aquest debat.

Jo personalment sóc dels que penso, jo sóc dels que penso, com el senyor Xavier Arbós, senyor president, que es desborda el límit del que és raonable quan volem portar més enllà de la humanitat la titularitat d'algun dret. Dit això, reconec que efectivament el discurs animalista està en aquest moment sobre la taula, i dic també, perquè no penso perdre ni un minut a defensar la catalanitat de la festa, la catalanitat de la festa, efectivament, és total, bastaria fullejar el llibre de l'Antoni González, autor de *Bous, toros i braus*, de l'Editorial Mèdol.

Per cert, aprofito per saludar el senyor Joan Lluís Pous i el senyor Roqueta, que saben millor que ningú que a Ceret comencen les corrides quan tothom dempeus escolta la *Santa Espina* perquè aquestes, les corrides de toros a França, són exemple de catalanitat. Senyor Amorós, a França - a França - , il·lustració, França, a França les corrides són un exemple de catalanitat. (*Remor de veus.*) Únicament des de la ignorància es podria parlar d'una tradició espanyola. Efectivament coincideixo amb vostè, senyor Amorós, que no estem parlant absolutament d'això, però ull, i si així fos? Si fos una tradició espanyola, que la podríem prohibir? Que la podríem prohibir si

fos una tradició espanyola? Què pensariem dels pobles que prohibeixen les tradicions culturals o les tradicions dels pobles del costat? Què pensem d'això?

No votarem aquesta Proposició pels motius exposats però també, i sobretot, perquè ens neguem a avalar, com faran vostès si la voten, ens neguem a avalar amb el nostre vot als judicis de valor que vostès fan en l'exposició de motius. Nosaltres no insultarem els defensors de les curses de braus, la Proposició ho fa. Nosaltres no direm que existeix una relació directa entre la gent a qui li agraden els toros i altres formes de violència cap als membres de la societat percebuts com a més dèbils pels agressors, com puguin ser les dones, els infants, la gent gran o les persones immigrades. Això és el que votaran vostès, perfecte; això és el que votaran vostès d'aquí a un moment, perfecte; nosaltres no, perquè això és un insult - això és un insult -, però el que és pitjor és que això és mentida! Això és mentida! - Això és mentida! - Fóu el president Macià o el president Companys maltractador? (*Remor de veus.*) De dones, d'infants o de gent gran? Quina barbaritat! - quina barbaritat!-

Mireu, l'article d'ahir del *País* del Víctor Gómez, catedràtic de la Universitat Autònoma de Barcelona, dimarts ho deia ben clar: «*quien haya redactado dicho párrafo, señor Amorós, hace no solo un flaco servicio a la causa de la convivencia cívica entre los ciudadanos de Cataluña sino también al ideario político que anima a su propia organización*».

Mirin, senyores i senyors d'Esquerra Republicana, alguns tenim un dubte, de veritat pensen vostès que el patiments dels animals, quan presenten aquesta modificació de la Llei 22/2003, o tan sols és una excusa? Podria ser que darrere d'aquesta Proposició s'amaguessin d'altres intencions. Únicament estem parlant del sentiment de dolor? Únicament estem parlant de patiment? És veritat..., es veritat, diumenge 6 toros tindran patiment, avui milers de vedelles, milers, són sacrificades a Barcelona. (*Remor de veus.*) Aquestes no pateixen. No parlo dels [#], no parlo dels conills, no parlo dels pollastres... És a dir, no parlo de tot aquest gran patiment dins del món animal que tenim en aquest moment avui a Catalunya, però quan algú de tot això no parla i solament parla dels 6 toros, potser no és el tema del patiment, potser hi ha un altre motiu que t'obliga a criticar això. Per què solament parlem d'aquests 6 i no

parlem de tot el demás? Per què descartem correbous? Que no hi ha patiment en els correbous? Que no hi ha patiment? Clar que hi ha patiment!

Em sembla que alguna cosa té a veure, per tant, amb la seva mania d'identificar, senyors de Convergència, les curses de braus amb l'Espanya i l'Espanya en negatiu, i aquí és on es tornen a equivocar. Perquè si hem de prohibir les curses de braus a Catalunya per identificació amb Espanya, pel seu imaginari, que és l'argument que repeteixen en privat molts dels seus companys i companyes, a nosaltres no ens trobaran, que ho tinguin clar. Si no ho han llegit, els recomano també la revista *l'Avenç*, senyora Carme-Laura, sobre els toros a Barcelona i a Catalunya, especialment en allò que fa referència a la batalla entre modernistes i els defensors de les curses de braus, com Santiago Rusiñol, i noucentistes, detractors dels [#] i propulsors d'una nova identitat nacional catalana, tant amants i difusors de la cultura catalana uns com d'altres, com avui - com avui-. Miri, jo no faré un recorregut per la història, en tot cas recordar-li simplement que el papa Pius V, del segle XVI (*remor de veus*), comissari general de la Inquisició,

Fitxer 33

...la primera persona que va prohibir les curses de braus i tractava amb la mateixa condició d'extermini els jueus, els homosexuals i els toreros, i va prohibir el toreig. També, també aquest, va prohibir el toreig.

Reconec, en qualsevol cas, una mica més de coherència en la Proposició que representa Iniciativa per Catalunya; una mica més de coherència –una mica més. Perquè també a la seva exposició fa excepcions, en la disposició transitòria final. En qualsevol cas entenc que els arguments centrals serien els mateixos que he explicat i estic convençut que Iniciativa per Catalunya votarà en contra de la proposta d'Esquerra Republicana, que salva el correbou. Estic absolutament convençut que votaran en contra d'una... (*Veus de fons.*) No? Doncs la coherència –la coherència–, de lliçons tampoc en podem donar moltes, eh? De lliçons tampoc en podríem donar moltes.

M'hauria agradat avui parlar dels toreros –acabo, senyor president– però no tinc temps; és una llàstima perquè avui no solament estem parlant de toros... (*Remor de veus.*) Simplement...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Pérez Ibáñez

Simplement recordar el gest que va tenir el Serafín Marín, el gest de catalanitat, eh?, sortint en la seva retina amb un gest de valentia, a [l'Esplà#], l'intel·lectual vestit de torero. Però sobretot n'he d'anomenar un altre: en José Tomás. Dir el seu nom és dir esperança. Un poeta va dir d'ell quelcom tan bell com: «Republicano y zar de los toreros, el Barrabás parece cunado pasa por tu fagín rocín de los quijotes».

En el nostre Grup, senyores i senyors diputats –acabo ja–, hi ha una minoria –una minoria– que és afeccionada als toros; hi ha també una minoria que potser els prohibiria, i hi ha una majoria, una immensa majoria, a qui no els agraden –no els agraden– però no els prohibirien –però no els prohibirien. Crec que representem fidelment la realitat de la societat catalana i per això crec que –potser m'equivoco–, per mantenir aquesta pluralitat, no s'han de prohibir.

Doncs, per tot això, perquè no hi ha canvis substancials que justifiquin la modificació de la Llei del 2003, perquè aquesta iniciativa no va enlloc, perquè en el nostre programa ni al pacte del Tinell parlàvem d'aquest tema i perquè la Llei actual és molt bona i avançada no la volem canviar sense consens, i perquè no votarem per insultar cap ciutadà de Catalunya, protaurí o antitaurí, i perquè no jugarem a canviar les lleis en base a tòpics i típics de l'imaginari d'Esquerra Republicana, per tot això el nostre Grup considera que «ara toca dir no».

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Per fixar la seva posició sobre les esmenes... *(Remor de veus.)* Senyores diputades, senyors diputats, els prego... *(Pausa.)* Senyora Bet Font, demana la paraula...

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Per al·lusions. Senyor Pérez... Ara no el veia. Em sembla que no em deu haver escoltat prou bé. En la meva intervenció he explicat que votariem contra les esmenes que s'han plantejat a la Proposició de Llei d'Esquerra Republicana perquè precisament entenem que ara el que fem és obrir un procés, tota una tramitació, al qual nosaltres evidentment no ens hi volem oposar.

El president

Senyor Pérez...

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Efectivament, potser la senyora Bet tampoc m'ha escoltat bé. Jo he parlat de coherència. Quan vostè parlava de respectar tots els animals, la coherència també té no descartar el correbou.

El president

Doncs ara li toca al senyor Rull. Pot defensar la posició del seu Grup Parlamentari, de Convergència i Unió.

(Remor de veus.)

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest és un debat que evidentment està generant una expectativa important perquè és un debat que no només es produeix aquí dins del Parlament, sinó que veiem una presència molt important d'entitats, diguem-ne, de signes diferents aquí a la tribuna, i també és un debat que es produeix als carrers de Catalunya. És un debat amb relació al nivell que el nostre país vol donar a la protecció dels animals. Un país que ha estat punter, que ha estat capdavanter, que ha estat capaç d'aprovar dues lleis –i el senyor Pérez tenia raó– amb un amplíssim consens, amb una feina extraordinària, primer a l'any 88 i després l'any 2003.

Vull recordar que la Llei de protecció dels animals, la vigent, va ser aprovada a través del mecanisme de ponència conjunta. El Govern de la Generalitat, el Govern anterior, va renunciar al seu projecte de Llei, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana va renunciar al seu projecte de Llei, el Grup del PP va renunciar a la seva proposició de Llei, perquè es pogués fer una ponència conjunta, amb audiència de tothom. Recordarem que va ser pràcticament un any de feina. I, per tant, aquest és un actiu important, és un actiu transcendent. I en tot aquest procés per a Convergència i Unió el consens ha de ser rellevant, ha de ser important. Per tant, aquesta és la primera reflexió que voldríem fer.

La segona és expressar la nostra perplexitat per aquestes dues iniciatives. No pel contingut, no pel seu contingut, sinó bàsicament pel context en què es plantegen, per la forma i els terminis concrets en què es plantegen. I s'hi ha referit un altre grup parlamentari. La primera proposta és d'Esquerra Republicana, entrada al Registre el dia 8 d'abril de l'any 2005. La segona, a corre-cuita, per no quedar-se despenjat Iniciativa, l'11 d'abril de l'any passat. I tanmateix hem hagut d'esperar més d'un any que poguessin ser substanciades. Home, escoltin, no ens expliquin que hi ha hagut l'Estatut pel mig o no hi ha hagut l'Estatut pel mig; vostès no van tenir la valentia política d'entrar i de debatre aquestes qüestions quan tocava, i això és una constatació més que clara i més que evident.

Però més enllà d'això –més enllà d'això–, ens genera també perplexitat perquè el patrimoni, l'actiu de la Llei de l'any 2003, vostès, el tripartit, Iniciativa, Esquerra, el PSC, l'han malmès, l'han trencat. Durant aquests dos anys i mig de govern han estat incapaços de desplegar la Llei vigent de protecció dels animals, amb elements claríssims. Es poden creure que a tres anys d'aprovació d'aquella Llei, per bé que la Llei fixava que el Reglament s'havia d'aprovar al cap d'un any, encara no han sabut, no han estat capaços, ni tripartit ni bipartit, d'aprovar el Reglament que desplegui la Llei de protecció dels animals? Per això avui no hi és el conseller de Medi Ambient. Com volen que hi sigui, el conseller de Medi Ambient, que em fa l'efecte que deu tenir un mínim de dignitat, que mentre ell ha estat incapaç de desplegar aquesta Llei vostès plantegen un debat amb uns termes separats.

I per darrera –i per darrera, senyores i senyors diputats–, ens plantegen una modificació de la Llei del 2003 sense haver-ho consultat a les entitats de protecció dels animals. Una llei que pretén modificar un dels aspectes més essencials de la Llei del 2003, que era prohibir el sacrifici d'animals de companyia a les gosseres a partir de l'1 de gener de l'any 2007. Si vostès haguessin fet una feina important, hi haguessin invertit, s'haguessin compromès, tindrien la nostra comprensió i segur que la comprensió del món local. Però vostès no han fet res d'això. Per tant, situem, contextualitzem quin és el moment concret en què es produeix aquest debat. Escoltin, la seva passivitat en la defensa dels animals no quedarà avui salvada per aquestes dues iniciatives, ni molt menys, i Convergència i Unió no hi voldrà... *(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)*

Però entrem, en qualsevol cas, en la matèria, perquè sí que és important, és un debat que val la pena de plantejar-lo. I nosaltres el que volem és que aquest sigui un debat que es faci, que sigui un debat serè, un debat rigorós, un debat amb audiència de tothom. I, per tant, malgrat que el context no sigui l'adequat, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, complint el compromís adquirit amb diverses entitats relacionades amb el món dels animals, permetrà que, malgrat que sigui al final de legislatura, es tramiti aquesta iniciativa. Volem que la votació sigui simbòlica des d'aquesta perspectiva.

I ara explicaré el tema de les dues. Nosaltres votarem en contra de les esmenes a la totalitat amb relació a la primera de les iniciatives presentades. I votarem a favor de l'esmena a la totalitat amb relació a la que ha presentat Iniciativa per Catalunya Verds, que és la que fa referència al tema dels correbous. Per què? Perquè hem agafat un element, discutible o no discutible, que és el perjudici irreversible que es produeix als animals, i no es pot comparar una cosa, evidentment, amb l'altra. Aquest és el criteri que nosaltres hem escollit i és el criteri que farà que votem coses diferents en funció de cadascun dels temes, que és el mateix criteri que em fa l'efecte que ha agafat Esquerra Republicana, que és el mateix criteri que vam agafar a l'hora de tramitar la Llei de protecció dels animals, la que vostès van aprovar per unanimitat, senyor Boada Masoliver, i vostè se'n recorda perfectament. Compleixin la Llei i no ens vinguin aquí amb qüestions d'aquestes característiques.

El senyor Pérez deia: «Home, vostès avalen el contingut del preàmbul». No, no avalem res, senyor Pérez. No avalem res. Vostè sap perfectament quin sentit tenia el debat de presa en consideració abans de l'aprovació del Reglament i sap quin és el debat que té..., o la transcendència que té un debat a la totalitat ara, que és simplement dir: estem disposats que se'n parli, d'això? Sí, nosaltres estem disposats que se'n parli. I estem disposats que comparegui tothom en aquest Parlament, sigui aquesta legislatura o sigui la legislatura que ve. Però aquest és un debat que volem que es produeixi en aquesta cambra.

Ara potser no tindrem temps. Jo estic d'acord amb vostè, els terminis són molt, molt ajustats; no hem d'enganyar ningú. Però, en tot cas, si hi hagués un punt en aquesta legislatura, per a nosaltres no seria un punt i final, un punt i a part, sinó un punt i seguit. Volem que aquest sigui un debat en el qual compareguin els taurins i els antitaurins; ens faria molt mal favor si el volguéssim substanciar d'amagat, per darrere, en deu dies. En això té tota la raó. Per tant, volem que hi hagi aquest debat de fons, aquest debat potent. Volem parlar-ne, perquè el nostre Grup Parlamentari no es vol girar d'esquena a com a mínim el que ens ha arribat a nosaltres, 500.000 signatures de ciutadans d'aquest país que diuen que volen que s'obri aquest debat. Nosaltres no volem girar l'esquena a aquest element.

I en el procés final el nostre Grup Parlamentari què farà? Donarà llibertat de vot als diputats i a les diputades, perquè en el nostre Grup hi ha diversitat, hi ha sensibilitats diferents, hi ha maneres diferents d'entendre. I volem que el debat parlamentari que es produeixi aquí sigui un debat que doni arguments i doni sentit de vot a cadascun d'aquests diputats. És excepcional aquest plantejament que fa Convergència i Unió? No, no és excepcional perquè ja l'hem assajat prèviament –em permeten, senyores i senyors diputats?– a l'Ajuntament de Barcelona. A l'Ajuntament de Barcelona hi va haver un debat en termes similars, en el qual no només Convergència i Unió sinó totes les formacions polítiques en el marc del Ple es van donar aquesta llibertat del vot. Per tant, som molt poc originals des d'aquesta perspectiva; agafem un mecanisme, un modus de funcionar, i el traslladem bàsicament a avui.

Per tant, aquest és el plantejament del nostre Grup Parlamentari. Ens hauria agradat, senyores i senyors diputats, que aquest debat s'hagués pogut fer abans, i s'hagués pogut fer rigorosament, i s'hagués pogut fer amb calma, i no hi hagués hagut algú que per oportunisme polític ara, al final de legislatura, volguessin escenificar la seva discrepància amb relació a allò que s'ha vingut a dir el tripartit. I ens hauria agradat una altra cosa, senyores i senyors diputats, a aquells que estem compromesos en la defensa dels animals, que és que una llei potent, ambiciosa, puntera a Europa, es complís. Vostès han suspès radicalment en aquesta assignatura.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyor Amorós, demana la paraula per...? *(Pausa.)* Té un minut per les contradiccions, doncs.

El Sr. Amorós i March

Sí, senyor Rull, en primer lloc agrair-li que voti en contra de les esmenes a la totalitat. En segon lloc, m'hauria agradat que entrés en el contingut, perquè no sabem què pensa vostè d'això; no ho sabem. Ens ha parlat molt de context, però no ho sabem. Bé, ja ho sabrem.

Però, és clar, vostè em diu: «Això, barrejar-ho amb l'Estatut...» Escolti –escolti–, vostè sap el soroll que hi ha hagut en la tramitació de l'Estatut...

El president

Senyor Amorós...

El Sr. Amorós i March

...i vostè sap, perquè el seu Grup compartia aquest criteri...

El president

Senyor Amorós...

El Sr. Amorós i March

...que valia la pena posposar aquest debat.

El president

Les contradiccions, s'ha de centrar en les contradiccions.

El Sr. Amorós i March

Sí, la contradicció va referir a això de l'Estatut, perquè el seu Grup el 30 de maig va votar en contra que es fes aquest debat perquè hi havia la campanya de l'Estatut.

El president

Senyor Boada...

Fitxer 34

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president, per al·lusions directes del senyor Rull. Senyor Rull, hauria donat totes les explicacions necessàries a la ciutadania. El nostre Grup parlamentari va votar en contra de l'article sisè d'aquesta Llei, que feia les excepcions a les corrides de toros, els caps llaçats i els envolats. Digui tota la veritat, perquè si no, està enganyant la ciutadania i això no és bo. I li diré una cosa: vostè, gran defensor i protector dels animals, fa la gran diferència entre les corrides de toros i els caps llaçats i els envolats, la diferència és que a uns els torturen i els maten, i als altres només els torturen. No hi haurà una covardia clara a defensar la protecció dels animals en tot el territori nacional i no només en alguns aspectes? Pensi.

El president

Sí?... Senyor Rull.

El Sr. Rull i Andreu

No, no. No respondre a aquestes al·lusions, em sembla que ja són tardanes i són, diguem-ne...

El president

Senyor Rull, doncs si no...

El Sr. Rull i Andreu

El que sí que li demanaria, president, i per això demano la paraula, és per fer separació de vots, que no es votessin conjuntament...

El president

Ja he anunciat al començament que es votarien primer una i després l'altra. *(Pausa.)*

Es voten, efectivament, les esmenes a la totalitat presentades, primer, a un projecte de llei, que és el d'Esquerra Republicana, i després, les esmenes a la totalitat presentades per Iniciativa per Catalunya. Sí, efectivament. Podem procedir a la votació, doncs?

Votaríem, en primer lloc, les dues esmenes a la totalitat, de retorn, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i Grup Parlamentari Socialistes – Ciutadans pel Canvi, a la Proposició de llei de modificació de l'article 6, de la Llei 22/2003, de protecció dels animals, presentada per Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 51 vots a favor i 74 vots en contra.

Ara votarem les dues esmenes a la totalitat, també dels mateixos grups parlamentaris anteriors, de la mateixa Proposició de llei, però en aquest cas presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds – Esquerra Alternativa.

Comença la votació.

Aquestes dues esmenes han estat aprovades per 93 vots a favor i 31 vots en contra.